

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce **K. Ch.**, nar. . . , bytem V., B., zast. JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Karlovo nám. 18, 120 00 Praha 2, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení** se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, o starobní důchod, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 8. 2013, č. j. ,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovené advokátce JUDr. Ireně Strakové, soud přiznává odměnu za zastoupení žalobce v řízení před Krajským soudem v Praze ve výši 7.168,- Kč. Odměna bude zástupkyni vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Usnesením Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 9. 10. 2013, č. j. Na 271/2013-15, byla Krajskému soudu v Praze jako soudu věcně a místně příslušnému postoupena žaloba, kterou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 5. 8. 2013, č. j. , (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla jeho námitky a potvrdila své prvoinstanční rozhodnutí ze dne 11. 1. 2013, č. j. , kterým pro nesplnění podmínek ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v platném znění (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“) zamítla jeho žádost o zvýšení starobního důchodu.

V napadeném rozhodnutí žalovaná shrnula, že žalobci byl přiznán starobní důchod od 1. 6. 1996 ve výši 1.787,- Kč. Po té žalovaná na základě rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 6. 9. 2000, č. j. 42 Ca 105/97-117, žalobci dodatečně započítala dobu zaměstnání u Městského podniku Františkovy Lázně od 25. 6. 1967 do 31. 5. 1969, jakož i dobu zaměstnání u Bytového podniku Prahy 6 od 1. 3. 1993 do 31. 7. 1994 a od 1. 6. 1996 žalobci starobní důchod zvýšila. Žalovaná následně vyhověla rovněž žádosti žalobce o započtení doby od 1. 3. 1993 do 31. 7. 1994 jako doby vyloučené pro stanovení osobního vyměřovacího základu, když rozhodnutím ze dne 25. 6. 2012 od 1. 6. 1996 jeho starobní důchod znovu zvýšila.

Žalovaná se dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabývala konkrétními námitkami žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Pokud se žalobce domáhal toho, aby mu byl přepočten starobní důchod dle jeho návrhu tak, jako by byl v letech 1990 až 1994 odměňován minimální mzdou, pak žalovaná odkázala na ustanovení zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“), jimiž se zaměstnavatelům ukládá povinnost vést pro každého občana, který je účasten důchodového pojištění, evidenční list, který předkládá žalované s tím, že je následně podkladem při posuzování nároku osoby na důchodovou dávku a při výpočtu její výše. Žalovaná tak zohledňuje vyměřovací základy za jednotlivé roky pouze na základě ověřených evidenčních listů důchodového pojištění, a proto žalobci nemohla vyhovět. Pokud se žalobce u žalované domáhal posouzení otázky platnosti pracovně právních vztahů, případně porušení zákona zaměstnavatelem při stanovení výše poskytnuté mzdy, pak žalovaná konstatovala, že její působnost je omezena toliko zákonem č. 582/1991 Sb., a proto jí řešení těchto otázek nepřísluší. Pokud se žalobce domáhal hodnocení doby od 20. 1. 1995 do 1. 6. 1996, pak žalovaná odkázala na ustanovení § 5 odst. 1 písm. u) zákona č. 155/1995 Sb. s tím, že výdělečná činnost žalobce skončila dne 31. 7. 1994 a v době od 20. 1. 1995 do 1. 6. 1996 mu nemocenské dávky vypláceny nebyly, a proto nelze tuto dobu hodnotit jako dobu pojištění. Pokud se žalobce domáhal hodnocení doby od 31. 7. 1994 do 31. 12. 1994 a roku 1995 jako doby vyloučené, pak žalovaná odkázala na ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 155/1995 Sb. a uzavřela, že v případě žalobce neeviduje žádné údaje o průběhu pojištění v rozhodných dobách, a proto je nemůže hodnotit jako doby vyloučené ve smyslu citovaného ustanovení zákona č. 155/1995 Sb. Pokud se týká žalobcova požadavku o zahrnutí období od 1. 6. 1996 do 4. 2. 1998 jako doby vyloučené, pak žalovaná odkázala na ustanovení § 18 odst. 1 a 4 zákona č. 155/1995 Sb. a uzavřela, že při stanovení osobního vyměřovacího základu toto období do výpočtu starobního důchodu žalobce nelze zahrnout, protože v jeho případě bylo rozhodné období tvořeno roky 1986 až 1995, protože žalobci byl starobní důchod přiznán od 1. 6. 1996.

Žalobce v žalobě namítal, že s napadeným rozhodnutím nesouhlasí, protože podniky kde pracoval, vedly špatně a nedbale evidenční listy důchodového zabezpečení (v této souvislosti uvedl, že např. v Drubežářských závodech ve Velkých Popovicích sám nikdy nepracoval, jen tzv. černé duše), také jeho poslední zaměstnavatel Bytový podnik Prahy 6 mu v pracovním poměru přiznal velmi nízkou měsíční mzdu 318,- Kč, dokonce nesplnil svůj slib, že mu přidělí byt a nakonec s ním dne 31. 7. 1994, tj. v době jeho pracovní neschopnosti (což bylo v době od 20. 1. 1994 do 20. 1. 1995, kdy byl po brutálním napadení nejen ve velmi špatném zdravotním stavu, ale také ve špatném psychickém stavu a ve špatné ekonomické situaci) rozvázal pracovní poměr. Žalobce připustil, že soudní spor ohledně neoprávněného rozvázání pracovního poměru prohrál, ale pouze proto, že se pozdě odvolal. Dodal, že mu nebyl přiznán ani invalidní důchod, alespoň jednání v této věci se protahovalo, žalobce již pracovat nemohl, a proto požádal o přiznání předčasného starobního důchodu. Žalobce se cítil

poškozen, a proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalované zrušil, a aby žalované uložil povinnost vyměřit mu starobní důchod podle jeho požadavku.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 20. 1. 2014 navrhla zamítnutí žaloby. Dodala, že výši starobního důchodu žalobce stanovila podle dokladů, které má k dispozici, to vše v souladu s platnými právními předpisy. Požadavku žalobce na výpočet důchodu z fiktivních příjmů (resp. minimální mzdy v letech 1990 až 1994) nelze vyhovět, rovněž nelze pro výši tzv. předčasného starobního důchodu zohlednit dobu od jeho přiznání do dosažení důchodového věku. Podle žalované žalobcem navrhované postupy.

Při soudním jednání byl konstatován správní spis týkající se žalobce, zejména zamítnutí žádosti žalobce o invalidní důchod ze dne 25. 5. 1995 a navazující posudky jeho zdravotního stavu. Dále bylo konstatováno pravomocné rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 19. 3. 1997, č. j. 19 Co 86/97-38, jakož i rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 21. 3. 1996, sp. zn. 22 Ca 237/95, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí žalované, že žalobce není invalidní. Konstatováno bylo rovněž rozhodnutí NSS ze dne 20. 11. 2008, č. j. 6 Ads 35/2008-37, kterým byla zamítnuta kasační stížnost žalobce proti rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 17. 11. 2008, č. j. 42 Cad 12/2008-13. Dále bylo konstatováno rovněž sdělení náměstkyně ministra práce a sociálních věcí PhDr. B. H. z června z roku 1997, kterým bylo reagováno na podnět žalobce ze dne 6. 5. 1997. Ze sdělení soud zjistil, že průměr nejvýhodnějších výdělků žalobce v 10letém období v roce 1985 až 1995 činil 1.352,-Kč měsíčně, a to se započtením výdělků za roky 1985, 1986, 1987, 1988 a 1991. Současný starobní důchod byl žalobci vyměřen z osobního vyměřovacího základu 1.700,- Kč za roky 1986 až 1995 s tím, že do jeho výše se nepříznivě promítla jak srážka 91,-Kč za chybějící 794 dnů do dosažení věku rozhodného pro nárok na starobní důchod, tak zejména nízký osobní vyměřovací základ. Závěrem bylo konstatováno, že určitou roli hrála i skutečnost, že žalobce získal jen 35 let pojištění.

Zástupkyně žalobce v závěrečném přednesu konstatovala, že žalobce je zřejmě těžce nemocen, protože jí nepřebíral a vůbec s ní nekomunikoval (ani telefonicky). Naposled jí sdělil, že byl v nemocnici, kde byl hospitalizován. Rozhodnutí v předmětné věci ponechala na úvaze soudu.

Pověřená pracovnice žalované v závěrečném přednesu konstatovala, že dosud nebyly doloženy žádné další podklady, které by odůvodňovaly navýšení starobního důchodu, a proto navrhla zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud nemohl odhlédnout od ustanovení zákona č. 582/1991 Sb., který správnímu orgánu ukládá, aby zohlednil vyměřovací základy za jednotlivé roky pouze na základě ověřených evidenčních listů důchodového pojištění. Za této situace žalovaná zcela správně neprovedla žalobci přepočtení starobního důchodu podle jeho návrhu (tj. tak, jako kdyby byl v letech 1990 až 1994 odměňován minimální mzdou). Žalovaná pak zcela správně zohlednila toliko vyměřovací základy za jednotlivé roky z ověřených evidenčních listů důchodového pojištění. Vzhledem k tomu, že žalované rovněž nepřísluší posuzování otázky platnosti pracovně právních vztahů, ani otázky porušení zákona zaměstnavatelem při stanovení výše poskytnuté mzdy, nelze žalované vytknout, že v napadeném rozhodnutí

odkázala na svou působnost (vymezenou zákonem č. 582/1991 Sb.) s tím, že řešení žalobcem předestřených otázek jí nepřísluší. Protože žalobcova výdělečná činnost skončila již dne 31. 7. 1994 a v době od 20. 1. 1995 do 1. 6. 1996 žalobci nebyly nemocenské dávky vypláceny, pak žalovaná nemohla žalobci hodnotit dobu od 20. 1. 1995 do 1. 6. 1996, jako doby pojištění. Vzhledem k tomu, že žalobci byl přiznán tzv. předčasný starobní důchod od 1. 6. 1996, pak ani období od 1. 6. 1996 do 4. 2. 1998 žalovaná podle požadavku žalobce nemohla do výpočtu jako dobu vyloučenou zahrnout (žalobce pak správně poučila o tom, že rozhodné období bylo tvořeno roky 1986 až 1995).

Vzhledem k tomu, že žalobce ke své žádosti nedoložil žádné další podklady, které by odůvodňovaly navýšení jeho starobního důchodu a odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovanou bylo úplné, soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Nad rámec výše uvedeného soud dodává, že podle zjištění soudu žalobce dne 30. 5. 2015 zemřel.

Žalobce neměl ve věci úspěch a správní orgán ze zákona právo na náhradu nákladů řízení nemá, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak vyplývá z ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s.

Ve výroku pod bodem III. soud přiznal ustanovené advokátce odměnu za právní zastoupení žalobce v této věci. Výše odměny a hotových výdajů za zastupování advokátem činí v projednávané věci celkem 7.168,- Kč [a to za pět úkonů právní služby po 1 000 Kč podle § 7 bod 3 a § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, tj. převzetí zastoupení, 2x porada s klientem a 2x účast na jednání (zatímco 2x účtované nahlížení do spisu lze označit jako úkon pouze v trestních věcech), pět režijních paušálů po 300 Kč a částku 668,- Kč vyúčtované cestovné na poradu s klientem osobním vozem advokátky (dle předložené fotokopie velkého technického průkazu) při cestě z Řevnic do Benešova a zpět, celkem 106 km].

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 15. června 2015

JUDr. Dalila Marečková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost: Alena Lébllová